3. Bortset fra de undtagelser, der hjemles i selve fællesskabsretten er det i strid med traktatens artikel 30 og 34, at der i samhandelen inden for Fællesskabet anvendes nationale lovregler, som opretholder et selv formelt krav om import- eller eksportlicenser eller lignende tilladelser.

4. I samhandelen med tredjelande er anvendelsen af kvantitative restriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning er af midlerne i den fælles landbrugspolitik, såvel efter traktatens artikel 113 som dens bestemmelser om den fælles landbrugspolitik, især artikel 40, stk. 3, ifølge hvilken der skal indføres »fælles ordninger til stabilisering af ind- eller udførsel«.
Forbudet i artikel 1 i forordning nr. 2513/69 er ikke absolut.

5. Det er foreneligt med forordning nr. 2513/69, at lovregler, som indeholder et generelt forbud mod import uden licens men også en tilhørende generel dispensationsordning, anvendes på den af forordningen omfattede import fra tredjelande.
Reglen »toute license accordée« er ikke uforenelig med denne forordning, såfremt licens automatisk, fristløs og uden afgifter udstedes til enhver, som anmoder derom.

I de forenede sager 51—54/71

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af College van Beroep voor Het Bedrijfsleven er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

INTERNATIONAL FRUIT COMPANY N. V., Rotterdam (sag 51/71),

KOOY ROTTERDAM N. V., Rotterdam (sag 52/71),

VELLEMANN EN TAS N. V., Rotterdam (sag 53/71),

JAN VAN DEN BRINK'S IM- EN EXPORTHANDEL N. V., Rotterdam (sag 54/71),

mod

PRODUKTSCHAP VOOR GROENTEN EN FRUIT, Haag,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af bestemmelser i EØF-traktaten og regler vedrørende dennes gennemførelse, der giver medlemsstaterne beføjelser eller pålægger dem forpligtelser, samt fortolkningen af begreberne »kvantitative restriktioner« og »foranstaltninger med tilsvarende virkning«, som er anvendt i traktaten og visse af Rådets forordninger,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene J. Mertens de Wilmars og H. Kutscher, dommerne A. M. Donner, A. Trabucchi, R. Monaco (referererende) og P. Pescatore,

generaladvokat: K. Roemer
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Præmisser

1. Ved dom af 30. juli 1971, indgået til Domstolens justitskontor den 2. august 1971, har College van Beroep voor het Bedrijfsleven (appelinstans i sager mellem private og organer under den offentligretlige erhvervsstyring i Nederlandene) anmodet Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af visse traktatbestemmelser og regler i den afledede ret og vedrørende indholdet af visse begreber i traktaten og i disse regler.

Vedrørende det første spørgsmål

2. Det første spørgsmål, der stilles Domstolen, er, om den omstændighed, at visse traktatbestemmelser og forordninger tillægger medlemsstaterne beføjelser eller pålægger dem forpligtelser, indebærer, at medlemsstaterne kun kan overføre disse beføjelser eller forpligtelser til nationale myndigheder ved udtrykkelig bestemmelse herom;

3. når medlemsstaterne i henhold til traktatens artikel 5 er forpligtet til at træffe alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af traktaten, er det også medlemsstaterne, der bestemmer, hvilke institutioner i den interne retsorden, der skal have kompetence til at træffe disse foranstaltninger;

4. svaret på det første spørgsmål er derfor, at når traktatsbestemmelser eller forordninger giver medlemsstaterne beføjelser eller pålægger dem forpligtelser med hensyn til fællesskabsrettens gennemførelse, er det den enkelte stats forfatningssystem, der er bestemmende for på hvilken måde, udøvelsen af disse beføjelser eller opfyldelsen af disse forpligtelser skal overdrages de hertil udpegede nationale myndigheder.

Vedrørende det andet spørgsmål

5. Det andet spørgsmål er, om begreberne »kvantitative restriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning« eller »kontingenter« i traktatens artikel 30—32 og 34 og i forordningerne nr. 159/66 (JO 1966, 192) og 2513/69 (JO 1969, L 318) også omfatter nationale lovregler, som forbyder import og eksport uden licens, men som faktisk ikke anvendes, enten fordi der dispenseres fra forbudet, eller fordi der altid udstedes licens på den blotte begæring;

6. spørgsmålet er stillet både med henblik på ordningen for kvantitative restriktioner i samhandelen inden for Fællesskabet og ordningen i samhandelen med tredjelande;

7. det fremgår imidlertid af traktatens opbygning, at der skal sondres mellem disse to ordninger;

8. efter traktatens artikel 30 og 34, stk. 1, er nemlig kvantitative restriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning forbudt mellem medlemsstaterne, både ved import og eksport;

9. bortset fra de undtagelser, der hjemles i selve fællesskabsretten, er det i strid med disse traktatbestemmelser, at der i samhandelen inden for Fællesskabet anvendes nationale lovregler, som opretholder et selv formelt krav om import- eller eksportlicenser eller lignende tilladelser;

10. i samhandelen med tredjelande derimod er anvendelsen af kvantitative restriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning et af midlerne i den fælles landbrugspolitik, såvel efter traktatens artikel 113 som dens bestemmelser om den fælles landbrugspolitik, især artikel 40, stk. 3, ifølge hvilken der skal indføres ordninger til stabilisering af ind- eller udførsel;

11. det fremgår af de akter, der er forelagt Domstolen, at retssagen ved College van Beroep voor het Bedrijfsleven ikke vedrører handelen inden for Fællesskabet men derimod anvendelsen af forordning nr. 2513/69, som udelukkende omhandler ordningerne for import af frugt og grønsager fra tredjelande;

12. det spørgsmål, den nationale ret har stillet, skal derfor undersøges i relation til disse ordninger for handelen med tredjelande;

13. artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 2513/69 bestemmer: »Medmindre andet følger af fællesskabsregler eller Rådet vedtager undtagelsesbestemmelser« er anvendelse af kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning« ved import fra tredjelande forbudt;

14. artikel 2 i samme forordning bestemmer, at dette princip kan fraviges, såfremt markedet i Fællesskabet for en eller flere af de nævnte varer »på grund af ind- eller udførsler« trues af »alvorlige forstyrrelser, som kan bringe målene i traktatens artikel 39 i fare«;

15. det spørgsmål, der er stillet Domstolen, kan derfor sammenfattes til, at — i det omfang samhandelen med tredjelande er frigivet efter fællesskabsretten — gennemførelsen i en medlemsstat af forordning nr. 2513/69 i tilstrækkelig grad kan sikres ved hjælp af en lovgivning, som indeholder et principielt og generelt forbud mod import uden licens men også en tilhørende dispensationsordning, eller som anvendes efter reglen »toute licence accordée« (alle licensansøgninger imødekommes);

16. forbudet i artikel 1 i forordning nr. 2513/69 er ikke absolut, idet medlemsstaterne, som det fremgår af 5. og 6. betragtning og af artikel 1 og 2 selv, kan bemyndiges til at træffe visse beskyttelsesforanstaltninger, navnlig i tilfælde hvor markedet trues af forstyrrelser som følge af import fra tredjelande.

17. Efter den nuværende retstilstand er anvendelsen af lovregler, som indeholder et principielt og generelt forbud mod import uden licens men også en tilhørende generel dispensationsordning, således forenelig med forordning nr. 2513/69;

18. reglen »toute licence accordée« er ikke efter den nuværende retstilstand uforenelig med denne forordning, såfremt licens automatisk, fristløs og uden udgifter udstedes til enhver, som anmoder derom.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af College van Beroep voor het Bedrijfsleven ved dom af 30. juli 1971, for ret:

1. **Når traktatsbestemmelser eller forordninger giver medlemsstaterne beføjelser eller pålægger dem forpligtelser med hensyn til fællesskabsrettens gennemførelse, er det den enkelte stats forfatningssystem, der er bestemmende for på hvilken måde, udøvelsen af disse beføjelser eller opfyldelsen af disse forpligtelser skal overdrages de hertil udpegede nationale myndigheder.**

2. **Det er foreneligt med forordning nr. 2513/69, at lovregler, som indeholder et generelt forbud mod import uden licens men også en tilhørende generel**

dispensationsordning, anvendes på den af forordningen omfattede import fra tredjelande.

Reglen »toute licence accordée« er ikke uforenelig med denne forordning, såfremt licens automatisk, fristløs og uden udgifter udstedes til enhver, som anmoder derom.

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. december 1971

Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT KARL ROEMER FREMSAT DEN 7. DECEMBER 1971

Høje Ret.

De præjudicielle sager, som jeg skal behandle i dag, og som er blevet forelagt af College van Beroep voor het Bedrijfsleven, en nederlandsk forvaltningsdomstol for økonomiske sager i sidste instans, og som ved Domstolens kendelse af 10. november 1971 er blevet forenet under den mundtlige forhandling, vedrører begivenheder, som Domstolen allerede delvist har behandlet i sagerne 41—44/70, Recueil 1971, s. 429. Jeg kan derfor i det væsentlige henvise til den beskrivelse af de faktiske omstændigheder, der er givet i forslaget til afgørelse og i dommen i disse sager og jeg kan derfor nøjes med at bringe følgende i erindring, eventuelt uddybe det.

Hovedsagerne vedrører en række foranstaltninger, som er blevet truffet inden for rammerne af den fælles markedsordning for frugt og grønsager. Som bekendt går denne markedsordning tilbage til Rådets forordning nr. 23 af 4. april 1962 (EFT 1959—1962, s. 91), og som senere er blevet suppleret med forordning nr. 159/66 af 25. oktober 1966 (JO L 192 af 27. 10. 1966, s. 3286), og at der skete en vidtgående standardisering af de ordninger, der gjaldt for import fra tredjelande, da Rådets forordning nr. 2513/69 af 9. december 1969 blev udstedt (JO L 318 af 18. 12. 1969, s. 6; ikke overstat til dansk). Med denne ordning blev der fra 1. marts 1970 bl. a. for spiseæbler indført en i princippet total liberalisiering, dvs. det blev forbudt at anvende kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning ved import af de pågældende produkter fra tredjelande. Ved forordning nr. 2513 blev der imidlertid også indført en beskyttelsesklausul i handelen med tredjelande. De nærmere betingelser for at anvende denne klausul og de nærmere regler for de foranstaltninger, der skal træffes, er indeholdt i forordning nr. 2514/69 af 9. december 1969 (JO L 318 af 18. 10. 1969, s. 8). — Efter anmodning fra den franske regering blev denne beskyttelsesklausul bragt i anvendelse i foråret 1970, idet der på daværende tidspunkt var vanskeligheder på æblemarkedet i Fællesskabet. Ved Kommissionens forordninger nr. 459 af 11. marts 1970 (trådt i kraft den 15. 3. 1970 [JO L 57 af 12. 3. 1970 s. 20]) blev der således indført en ord-